

Domènec Fita, medalla d'or

En el decurs d'un acte multitudinari, Domènec Fita va rebre la Medalla d'Or de la província, atorgada per la Diputació. Era el reconeixement institucional pel que l'artista ha llegat a la Corporació i pel que sens dubte li llegirà en el futur. Però era també el premi a una llarga i densa trajectòria que, com vaig poder dir públicament aquell dia, va de la inseguretats a la inquietud i de la inquietud a la plenitud creadora.

Ja l'any 1973, amb un joc de paraules que és també un joc de monosíl·labs, Fita afirma rodonament al seva indecisió: «Sé el que no he de fer, però no sé el que he de fer; he de fer amb fe». Dotze anys més tard, en ingressar a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, proclama, en el discurs d'investidura: «En aquest moment estic més dubtós i més insegur que mai. La inseguretats és el gran mitjà de la creativitat».

És, en efecte, d'aquesta inseguretats de Fita que en neix la seva inquietud. En el camp inesgotable de l'art, fa de tot i de totes les maneres possibles. Canvia constantment de gènere i de mitjà d'expressió i, dintre de cada un d'ells, empra cada cop tècniques distintes, materials insòlits, procediments inèdits i estris inesperats. Aquest canvi constant comporta, òbviament, un risc: el de la irregularitat, el de la immaduresa i el de la falta d'estil propi. Però Fita accepta el risc i s'enfronta amb els reptes en benefici de la seva llibertat. La llibertat, si cal, d'equivocar-se. I és per aquest camí costerut i poc fressat que arriba a assolir, més enllà de la dispersió aparent, la unitat i la coherència que impregnen la seva obra i que, segons els crítics, constitueixen el seu veritable i inconfusible estil.

MIQUEL LLADÓ

En una conferència pronunciada a la Universitat d'Upsala l'any 1957, Albert Camus va dir unes paraules que semblen fetes a posta per aclarir aquest tipus d'actituds: «L'artista avança entre dos abismes: la frivolitat i la propaganda. Sobre aquesta línia trencada, cada pas és una aventura i un risc extremat. Tanmateix, en aquest risc, i només en ell, es troba la llibertat de l'art. Perquè, si l'art no és una aventura, què és i on es troba la seva justificació? No; l'artista lliure no és pas l'home de la comoditat. L'artista lliure és aquell que, amb un gran esforç, crea ell mateix el seu propi ordre».

La gent que va acudir massivament a l'acte d'homenatge va entendre que aquests mots del Nobel francès podien servir per explicar —i per il·luminar amb una claror definitiva— la vida, l'obra i la trajectòria de Domènec Fita.